

За уредништво одговара А. Пајевић,

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
10. Маја 1880

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Телеграфски де-пешке.

СРПСКИМ ОПШТИНАМА. Сви српски бербери нуде се једнодушно српским општинама, ако би имали каквога Фрајлу, — Керту, — Амицију, — Хасан-агу, — или Османа за бријање, — то ће они од свег срца радо и бесплатно учинити.

ИЗ БЕОГРАДА. Не мојте ником казати. Овде се Абуказему спрема иберашунг. Многи његови пријатељи хоће да му пошљу на поклон калочне, мекинтош, и амбREL, да би, и по овом кишном времену могао продужити своје шетње по Новом Саду, које се тако радо читају.

Вера и невера

или

Јуче и данас.

Тиса (јуче).

Ја вам велим
(Јербо желим)
Да Гледстону
Ердегону,
Ко положај
Његов схвати,
Ништа не сме
Веровати!

Тиса (данас).

Чујете-ли
Шта се вели
Из Лондона
Од Гледстона!
Он је човек,
Није дете,
Треба да му
Верујете!

Стармали. Од невере косе беле,
Од ње боли глава;
Ал ни вера — ове феле
Ни та не спасава!

Неколико питања

докторима и природословима.

- 1.) Би ли апотекар могао прочитати рецепт, кад би се написао читко и разговетно?
- 2.) Шта треба радити кад пијавица неће да загризе Јевреја.
- 3.) Би-ли добро било, за време колере оделити људе, који су колеричног темперамента?
- 4.) Можели се жаба надувати па да буде велика као какве мађарске новине?
- 5.) Кад хладноћа сра тела смањива, по коме се закону Русија непрестано шири?
- 6.) Шкоди-ли што докторовом имену, кад му се жена случајно зове Шарлота?
- 7.) Зашто доктор првородиљу зове прими-пара, кад паре не прима она већ он.
- 8.) Мора-ли добити водену болест онај човек који редовно чита „Недељни Лист“?
- 9.) Кад се већ у опште сваком занатлији замера кад је пипав, ал зашто се и доктори не потруде, да буду што мање пипави.
- 10.) Како се лече зазубице, које порасту, кад глдан учитељ гледа како бесан солгабиров шампањизира?
- 11.) Зашто сте раструбили да је материја вечна? (Моја је вунена материја, а сад су је већ сву мољци појели).
- 12.) Треба-ли доктора исплатити пре или после поGREBA?

Б у к в и ц е.

Л.

Лопов. — Кад ко украде дрвену бритву, што вреди две крајцаре, зове се лопов, а кад какав велики господин од туђих новаца сазида у Будапешти палату и купује спахилуке, онда се зове филистар у диспонибилитету.

Ларма. — Ларма је кад се гдегод запали кућа или кад се наше фришефиринице посвађају при картању.

Логика. — Логика је, кад се из секретарства терају заслужни људи за то, што нису свршили никакав факултет у Паризу, а за министре се међу људи, који никад никаква испита положили нису.

Лисица. — Није могла да дохвати гржђе, па је казала, да је кисело као Сир-иг.

Лед. — Лед је ствар тако хладна и тврда, као срце неких наших богаташа. Само је разлика та, што се лед кадгод и открави.

Лулу. — За Лулу доказују, да су га убили Зулу-Каџери, али то није истина, њега је убио његов — отац

Лагати. — Опростите, али „Стармали“ незна шта је то лагати. Ту се морате обратити на друге новини.

Леђа. — То је оно што Албанезе сврби.

Лоза. — Благородна биљка, коју „благородни“ врло радо имају и негују.

Лептир. — Лептирова има место у ново-садској променаци, особито кад музика свира, те лете с цвета на цвет, ал' су нестални. Овоме злу не може да доскочи ни само друштво „Женимо се браћо!“, јер и презес и секретар тога друштва, још су и данас неочењени, и ако непрестано облећу око цвећа.

Лира. — Сва је већ оклепана, јер је наши стиходељци много штрапацају.

Лист. — Лист је славан мађарски муж, који само мађарске ноте удешава, а тако исто и „Недељни лист“.

Лесковац. — У стара безбожна времена, кад се природа обожавала, онда је у школи и у варошкој кући био Лесковац — бог.

Лепота. — Данас смо дотле дотерали, да смо тога назора, да су 25.000 фор. мираза лепши него лице у рафајелове Венере.

Летопис. — Да сваки бивши текелијн питомац скупи по 5 претплатника међу својим пријатељима (а ако их толико нема, боље да и њега нема!) могла би се „Летопису“ осигурати егзистенција, а овако бог свети зна како ће бити.

Лола. — На позорници се често даје комад „сеоска лола“, а зар варошке лоле ниси заслужиле да се изнесу на позорницу? **Аб.**

Онима који се боје слободе.

Слободе се бојати не требамо.

Браћо моја драга, —

Само ако живи останемо

Од — сабадшага!

С.

К а м е н с о л и.

Да стари бачвански виц у народу није изумрло види се из овога догађаја, што се ономад десио код нас у темеринском сокаку. Један Бачванин узме велики камен, што га је нашао негде на гомили, стрпа га у џак, па џак пребади преко рамена и иђаше тако сокаком. У путу сретне Швабу, па ће му рећи: „Је си чуо комшија, оћеш да ти продам камен соли, што сам украо?“, и Бачванин се непрестано обзирао, да га бајаги не би когод видео. „Даћу ти — вели — јефтино.“ Шваба се полакоми на јефтину со и пристаде да да Бачванину 3 фор, за њега и то с џаком заједно, јер Бачванин вељаше, да не сме ту на сокаку да вади со из џака, да га не би когод ухватио, да продаје крадену со.

Исплати Шваба со, узме џак о раме и оде.

Бачванин оде сучући бркове, а да ли је и Шваба бркове сукао, кад је видео да је шикарио теретан камен уместо соли, о томе хроника ћути.

Одговори на песничка питања.

За што да се ја бринем, зашт' да се печалим?

Брини се како ћеш платити порцију, а печали се, што су ти народне школе покомунисали.

Ком' ви сада певате

Еда ли се ругате —

Мени!?

Питао је поп И. своје пијане бираче, кад је у Чуругу пропао при избору.

Што ћутиш Србине тужни?

„Србин (и његова појезија)“ ћуте, јер су му они одозго запушили уста.

Гром и пако браћо драга

Где је ваших мишца снага!

Снага је наших мишца на куглани код Винтерфелда, дођи само да видиш.

Голубице бела, што си невесела?

Неће муж да ми купи нов шешир.

Где је станак мој?

Ако ти не знаш, не знамо ни ми, да ли ти је станак у Новом Саду, или у Карловцима или пак у Сарајеву, а можда би ти и у Даљ. Што даље то боље!

Што се боре мисли моје?

Ваљда штудираш кога ћеш сад горе денунцирати.

Сећаш ли се оног сата?

Што га је сајдија Антритер некад преко „Пестер Лојда“ од г. Н. тражио? **Аб.**

Истина или машта.

У мају месецу, кад цветају руже,
Кад лахорић тихо кроз листиће душе,
Кад мирисан ваздух наше груди шири,
Кад из цбуна сваког славуј тица вири,
Када голуб лепше голубици гуче,
Када момка нешто к девојчици вуче,
Од милине кад нам чисто кика расти,
Догоди се ово — што ћу сада касти.

Баш у променаци, у сајџералеју,
Где толики силни уздисаји веју,
Где гуштери јуре а ћипају жапци,
Где по грани скачу лакокрили врапци,
Где у шанцу вода као — роса чиста,
Ходао сам мирно, не мислећи ништа.

У једаред зачу ко из шанца да је,
Небројене, тихе, горке уздисаје
Помешано кроз њих још горче јецање,
Ох ужасно грозно, непријатно стање!
Ал' ти уздисаји, та голема мука,
Немаше на себи човечија звука,
Ка опсена да је, тајанствена, бледа,
Или неко чудо са другог света.
Хајд, да видим шта је! Јесу л' шарне гује.
Ил' загушен фијук још лањске холује.

Ја се нагнем, гледим, сагибам се ниже,
Ал' не видим ништа, а плач мени ближе,
Још чујем и речцу, што до мене доспе,
Али две су биле: „Новосадске госпе!“
Ја за гласом као радознала деца,
Те спазим у трави . . . маковога кеца;
Савија се, стење, часка нема мира,
А овамо њега баш нико не дира,
Запита га најзад: „Ој макови кече!
„Да л' баш ти то беше, који оно рече?
„Јер се амо није ама нико дао.
„Који би говорит', уздисати знао.“

Ал маковац горко насмеја се саде:
„Благосиљам мушке, и старе и младе,
„Они сталноштују седмицу и кеца;
„Ал' женскоме свету, тамо њима с . . . !
„Ћудљива створења! Сад ме љубе, грле,
„А сад би ме у прах, да могу, сатрле.
„Та зар има за ме још срамоте веће:
„Зарекле се госпе да се картат' неће!“

„Па ни фрише фире, кад је друштво звано?“
Рекох, ал' маковац веће је издано.
Спопаде ме гроза, свуд нема тишина,
А преда мном она макова лешина:
Нагло пођох даље, остави је тамо —
Ал' тек добро беше, што сам дош'о амо.

Још нисам ни прош'о ни пет корачаја,
Кад ме на мах веза нека чудна граја,

Као да су игре, несташне и хитне,
Као да су многе подскочице ситне
Баш веселе право и подвикивање,
Лакрдија силна, грџом церекање.
А гласови разни, час дечији, мили,
А час као да су хаветињски били.
Шта је то сад опет? Шта се ту догађа?
Да л' с' на променаци нечисти провађа?
Ил' јесте ил' није, ја бих знати вол'о —
За цбунови они врзино је коло:
Варјаче и лонци промећу се лако,
Међ њима плетиво игра свакојако,
Рубље све је бело, покућство се блиста,
Дечица су мала, умивена, чиста,
Па се смеју слатко, па ружице шире,
Па веселим оком из јастука виरे;
Само неке нису у весељу чиле,
А то као канда слушкиње су биле.

Ја запитам најзад шерпењу широку:
„Шта је узрок томе весељу и скоку?“
А она ми рече и плесне у руке:
„Тек сад ћемо живит без икакве муке,
„Газдарице наше — ој големе среће! —
„Зарекле се јуче, да се картат' неће.“

Ја сам заст'о на мах и мислио свашта, —
Је л' истина, боже, ил' је само машта?!

Љ.

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Горња вилица. (Кћи облакиње виле).
Камилавка. (Гура).
Репица. (Лисица).
Расколник. (Пешак).
Корњача. (Певачица, која пева у кору).
Брекиња. (Жена, која се увек бреца).
Наплотак. (Рубље, које се суши на плоту).
Одушевљен. (Човек, кад му одсеку уши).
Бурно допадање. (Вино).
Бечка унутарност. (Пиво).
Петковача. (Ковачка задруга).
Ветрогоња. (Ким).
Пратњача. (Жандар).
Цедуља. (Штајерајнемер).
Весела игра. (Коло и кетуш).
Жалосна игра. (Фрише фире и фарбл).
Проницателство. (Отиди априла месеца на ливаду, па ћеш видети шта је).
Музеум. (Филозофија о абстрактном).
Калопер. (Киша).
Баритон. (Види кречетање*).
Циник. (Клонфнер).
Капитал. (Она крајцара, што се баци просјаку у капу).

*) То се не може видети, него само чути. Слагач.

Нови проналасци.

Пронађени су нови обручи за људе који се умеју слатко смејати (да не би пукли од смеја). Ти се обручи нарочито препоручују за оне, који ушчитају у „Недељном Листу“ да је „Анђелић најправославнији владика српски“.

Пронађена је машина, која сама игра фрише-фире, тако да гдекоје госпе могу остати код куће, бар онда, кад су им деца болесна.

Пронађени су напретци, који се натичу касирима на прсте, да им нокти не нарасту сувише дугачки.

Пронађен је Аршин, којим се старим тигровима мере репови.

Пронађена је кецеља од гумиластике (која се остраг носи) за министре, — кад падну да не разбију нос.

Пронађен је нов Телефон, који се везује с једне стране диспозиционим фондовима за кључ, а с друге стране плаћеним уредницима за уши.

Један Хрват пронашао је гушчије перо, којим се не може писати кирилица (кажу да он то перо није пронашао, него га је ишчупао из свога крила).

Један Мађар пронашао је уставан дереш, на који кад те повале и пробатинају, не смеш да се дереш.

Пронађен је парни шмрк, којим можеш претендентима престола и последњу цару из цепа ишмркати. (Влада Љотић и Шандор Радовановић добили су патенат.)

Шта више, овај век је пронашао и таку (з)лопату, којом се све праведне жеље под купус мећу.

Само још једно фали — није пронађен сигуран громовод, за оне, који буру сеју да их гром не уцмека.

Наприцијус.

Нов завод.

Има-л гдегод каква луда,
Која пропаст своју иште, —
Пошљите је знате-л куда?
Пошљите је у — Избиште. Др.

П и т а л и ц е.

1. Зашто су Вршчани тако безбрижни?
Јер они имају своје заступаше, који се за њих брину.

2. Који су људи у Новом Саду најпапетнији?
К а с а п и, јер они имају највише мозга — у кући.

3. Које је дрво највише?

Онај дуд у Черевиху, што је израстао на врх торња њихове цркве.

4. Зашто је Нови Сад тако здрава варош?

Јер се цећ и помијене трпе у кући, него се просипају пред кућу, н. пр. на сред пијаве пред неким кућама.

5. Каквих усара има у Футогу највише?

Куп-усара.

6. Ко седи на две столице?

Владика Герман, јер он је и бачки владика и карловачки не знам шта.

7. По чему се познаје, да Нови Сад морално напредује?

Што сад имамо књижару до књижаре, а то је боље, него као што је некад било биргуз до биргуза. **Аб.**

Припослано.*)

Славно уредништво!

Ових дана зашле су учнице српске више девојачке школе у Н. Саду и позивају на „Беседу“ која се приређује у корист њихове школе коју ми као зеницу ока гледимо, а на коју је зинула и врана и хала. Дођоше две ученице и код г. православног проте новосадског. Овај их је овако дочекао: „Каква „Беседа“? Луд је и онај, који је измислио. То вас је ваљда онај ваш паметни директор послао! Зато и дајете у суботу, да у недељу не можете доћи на јутрење! и т. д. у том цветајућем штилу продужио је исти господин и даље и није дао никаква добровољна прилога.

Деца одоше и оvd. католичком проти Бенди. Кад уђоше, он их благо поздрави и понуди да седну. За тим их очински похвали како је то лепо, да се оне за своје сиромашне саученице заузимају и даде им 5 фор.

Мислимо да овој ствари не треба коментара, али молимо славно уредништво, да ову ствар у „Стар-маломе“ забележи, можда ће кадгод требати.

Један пријатељ српске православне деце.

*) За ствари под овом рубриком нека одговара онај који је крив. **У.**

Турски нови програм.

Саид паша, Махмуд Недим,

Суби паша и Хаједин,

Написали програм нови,

Да га султан благослови

Овај папир фини, лепи

Султан прима — зашто не би?

Па га даде свом везиру

Да га згодно — употреби. **(Н. Л.)**

Ћира. Не треба ником говорити, да се нови надзорник Текелијанума зове Младен.

Спира. А зашто?

Ћира. Да не би когод кукавне Текелијанце ни криве ни дужне назвао Младенцима.

Ћира. Знаш шта ми је најчудније.

Спира. Де да чујем.

Ћира. Андрашијева политика, што дубље улази у оријент, све мање може да се оријентира.

Ћира. Мађарски магнати иду па живе и троше новце по Паризу и Лондону.

Спира. Но, па зар није слободно живити где је коме воља.

Ћира. Мађарима је слободно. Ал ево „Ллојд“ хоће краљу да пропише да мора живити по године у Будапешти.

Ћира. Јеси ли читао, како брудер Јаша пише у „Недељном листу“, да ми Срби не треба да имамо симпатије за Славене?

Спира. То ми је чудо, јер ја знам да он баш има неке симпатије за Славене!

Ћира. А како то? Ја не би рекао.

Спира. Он има једну једину симпатију славенску, а то је пре свега симпатије са „Црногорцем“ (т. ј. крчмом преко пута од свињске пијаци), где сваки дан излива и улива своје симпатије.

$\frac{1}{2}$ L.

У Ш Т И П Ц И.

□. Јаша Игњатовић приповеда у последњем броју свога листа, како је некад у Карловцима скупљеном народу говорио, па вели од речи до речи ово: „Почео сам говорити, да се манемо вој-

водовине и Мађара, већ да се сложимо у том да градимо једну већу државу, са увеличањем Србије, да си извојужемо душаново царство.“ — На то вели повикаше: долес њиме! Треба га убити, „спржити“! — Добро би било, да се г. Јаша информира, шта на садањи рад његов народ мисли и говори.

△. „Турски народ“ исповеда у ономадашњем једном броју, да је сво мнашем злу епископат крив. — Е, па то смо хтели одавно од њега да чујемо!

+ „Недељни лист“ бр. 18. тврди на стр. 142. да ће Шувалов бити наименован за губернатора варшавског, а одмах на идућој страни (143.) каже да то није истина.

§ Др. Ђ. Мушицки се пре бранио у „Застави“, сада ево у „Недељном листу“, а скорим ће без сумње у „Турском народу“, па к'о вели: ваљда ће се једном ма којем веровати.

○. Са више страна питају звоноливца г. Ст. Боту у Вршцу, кад ће већ једанпут салити звона којима ће се огласити опело и крај вршачком нереду и заплету.

Мираз утек'о.

Ево шта ми је мој шогор из Дeroње сад на укрс приповедао:

Швабица из Хоцака удала се у Липово. Новци су јој били у сиротињској маси, те кад се удала позове је сиротињски отац и даде јој њених 800 фор. Швабица веже новце у ћошак од мараме и пође кући пешке, да однесе мужу свом мираз. На путу наиђе на полумртва зеца, који се од зиме смрзнуо. Обрадује се зецу и увије га у ону исту мараму, где су у ћошку били новци и веже му мараму око врата па га тури под ћурак, да се загреје. Идући даље држала је зеца под ћурком све до кућних врата. Зец се под ћурком откравио и окуражио. Швабица пружи руку, да отвори врата а зец испод ћурка са марамом и миразом скочи па загребе у невидиш. Швабица стаде јаукати, свет се скупи, па кад чују шта је, а они за зецом, али ко ће зеца стићи и наћи.

И тако зец однесе мираз швабичин.

А. Р.

К о д к у њ е.

Поп Јоцу је бог благословио са деветоро дечице, који су једно другом били све до увета. Једном ће га посетити његов стари пријатељ, парох из далеког села, и видевши у соби толику децу, запитаће свога побру: „Оче Јоане, а зар ти код куће држиш кате хизацију?“ (Мислећи, да су то школска деца.)

П у с л и ц е.

ОРДО ест анима rerum, али само тамо ДИ је то начело, а не празно име министрово.

Италија тражи своје „природне границе.“ Зато опет има других, који траже неприродне границе.

Кажу да се Пелагић радо назива „новим Доситијем. Само не знамо, би-ли се Доситије радо називао „старим Пелагићем.“ ?!

Ала је то лепо пријатељство, које се запечати оваким ускликом: Ето видиш, kutya barátom, да прето само лаје, а не уједа!

Опет је нешто налик. Тамо преко добио је чешки језик равноправност; — а овде је равноправност добила мађарски језик.

Многи се чуде, одкуда је то, да се толики Виртенбержани селе у Босну. Ја се томе ни мало не чудим. Чим се први доселио, тако сам знао, да ће их бити и више.

Кажу да је Пера Карађорђевић дошао до тога уверења, да је боље имати поштене противнике, него шерете пријатеље.

Једном путнику Немцу шетајући се по пештанским улицама запеше очи за једну мраморну таблу, на којој је писало: „ТЮКЮЛИ УЧАШИМ СЯ.“ Није могао да је прочита. Ал је нашао услужног тумача, који му је то верно на немачки превео, ево овако: „Szolgabiró — Einkehr- und Auskehrhaus.“

Један ђаволан научио свога папагаја да изговара ове речи: „Не кажем ни да ни не!“ — Па сад оће да га препоручи угарској за одговорног министра председника.

(Н. Л.) Сијамски краљ иде на пут ради увеселења, и води са собом само педесет жена. Но леп: лустраје!!!!

Из докторске праксе.

Доктор. Ала за бога, милостива што сте ме дозвали сада, у по ноћи, кад нисте баш тако опасно болесни.

Милостива. То вам је немило, јелте? то сам баш и хтела да видите како је то кад човек не може да спавај

— j. —

Из гимназије.

Питали професора физике, зашто он физику предаје тек онако теоретично, а неће да изнесе апарате па и на њима да показује.

Господин професор одговори овако:

Ђаци и без тога имају наклоност за демонстрацију. Па нек се деси каква демонстрација, питаће их полиција, од кога су то научили? Они би онда могли рећи од професора, — па ето да страдам. А друго, овако је и много комотније. 0 0 0.

Мајстор и шегрт.

Мајстор имао шегрта Лудвика (а много би му боље доликовало да се он сам тако звао).

Ономад оде шегрт у кујну, да види чему се има за ручак надати, а мајстор, нестрпелив, почне га по имену дозивати:

Мајстор. Лудвиче, Лудвиче!

Шегрт (из кујне) Ко ме то виче?

Мајстор. Лудвиче, Лудвиче!

Шегрт. Аха, мајстор виче!

З.

Само строго научно.

Отац запита свога сина ђака, седећи у подне за ручком:

— Је-ли, сине, би-ли ти мени знао казати где је Америка?

Син пружи прст доле к својим ногама.

Отац махне одобравајући главом и ућути.

Кад увече за вечером, отац опет запита сина, где је Америка?

Син дигне руку и покаже претом у вис.

— А ко те је то научио?!

— Господин Пелагић.

П.

Одабрани преводи.

1. Sedis vacantia.

Седи о вакацији.

2. Carmina delenit. . .

Кармина се дели.

3. Ambrosiae succo. . . .

Насук'о се амбросије.

4. Et celer Jsmenos cum Psophaico. . .

И брзо се измено кум Псофаиков.

5. Musa lequebatur Pennae. . .

Муса се у локву пење.

6. Di pia facta vident. . .

Ди се пије много се шта види.

7. Ne sit more.

Море, зар ниси сит.

8. Neve daret saltum.

Нева даје салате.

Imon kirije filate

Им'о он кирије са пилетом.

10. Marius cum aliquanto majore numeto in Africam profectus. . .

Марија са неким мајором оде у Африку.

Б.

1.

А. Хајде да се кучнемо! — Да живи твоја жена!

Б. Незнаш ли ти паметнију здравицу од те?

А. (зачуђено) Зар ти нећеш да пијеш у здравље твоје жене? — Та она је тако лепа, тако добра, тако —

Б. (упаде му у реч) Драги пријатељу! како ти се ове моје ципеле допадају?

А. Ах заиста, веома дивне! —

Б. Јели? — али видиш, нико то незна до само ја, како ме оне јако тиште.

2.

Муж. (сретне лекара на степенима) Ви долазите од моје жене? О говорите, преклињем вас, дајете ли ми наду? —

Лекар. (замишљено слегне раменима) Искрено рећи — баш никакву!

Муж. (устрашено) Па баш никакву наду? ала сам несретан! — дакле моја ће жена оздравити?

Лекар. А не! — она мора умрети!

Муж. (дошавши к' себи) А тако!

3.

Францески маршал Н. Н. беше одређен за посланика на двору шпанскоме. Дошавши у Мадрид, дочује да је на шпанскоме двору обичај да се при првој аудијенцији краљ згодном беседом поздрави. — Маршал заповеди своме секретару да му какав ванредан говор састави; али он се не хтеде трудити да исти на памет научи, но он мишљаше: ја ћу хартију у мој шешир преденути, па ћу лепо говор са исте читати. — Како је намислио, тако и уради. Маршал уђе у царску дворану, поклони се; — намести шешир у руци ко што би најбоље могао читати, и баш хтеде да одпочне — али краљ рече: *Couvrez vous, Monsieur l'ambassadeur!* (Господин посланиче, покрите главу) — Маршал се стаде изви-

навати, али заман, он мораде шешир на главу метнути — и остаде осрамоћен неумевши ни речи проговорити. — Њему беше непознато да је краљ шпански при аудијенцији са шеширом у руци, а његова и свита и страни посланици напротив са шеширом на глави.

4.

А. Бадава само главу лупам! — премишљам о томе већ неколико година, и опет ми остаје — загонетка.

Б. А шта то? преко чега премишљате?

А. (једко.) Та видите: ја пијем већ 10 година само бел о вино, а мој нос сваки дан је све првенији.

5.

Једно вече играше се Наполеон са једним немачким ђенералом, пикета, и имађаше ванредну срећу. — Игра се беше свршила, а Наполеон смешећи се згрне гомилицу наполеондора и рече; Јелте да Немци веома љубе ове мале наполеоне? — Сир!“ одговори запитани, „ја мислим, да су ми ови мали шта више много милији, но велики.“ —

6.

Ал господине, неможете ми веровати, како онај господин што се баш сада самном разговарао, дивни врлина има, ја сам се са њиме два сата забављала, беше говор о вештини, науци и т. д. незнате ко је то?

Извините, милостива госпо, то је брат домаћинов, он је немак!

7.

„Отац није код куће.“

„Тако?“

„Он ми је бар казао, ако дође опет онај глупак, кажи нисам код куће.“

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. погодишња 2 ф. на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарiju А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

КЊИЖАРА ЛУКЕ ЈОЦИЋА И ДРУГА

У НОВОМЕ САДУ.

Част нам је јавити овим поштованој српској читалачкој публици у свима српским крајевима, да смо отворили овде у Н. Саду, на главној пијаци у кући г. Марије Трандафил, под судски пријављеном фирмом своју

КЊИЖАРУ

е намером да строго солидним књижарским радом будемо на услузи читалачкој публици, црквено-школским општинама а о користи књижевности нашој.

Књижару своју снабдели смо богатим стовариштем српских школских, забавних и научних књига; српских и словенских музикалија; школских учила; сваковрсном хартијом; писаћим и пртаћим прибором; укусно одабраном фином књижарско-галантеријском уред-робом; фотографијама, литографисаним и бојадичаним сликама, леним иконама, оквирима и т. д.

За политичке и црквене општине имамо велики избор канцеларијских потреба из најчувенијих фабрика, сваковрсних тисканица, невезаних и увезаних трговачких и занатлијских протокола.

У нашој књижари моћи ће се наручити и брзо добити сваки словенски и страни лист и књига ма где изашла — и то по оној оригиналној накнадној цени коју јој је издавач означао, па добављали ми то ма откуда.

При издавању „Јавора“ и других српских књига држали смо за своју строгу дужност да сваку наручбину обављамо тачно и уредно; према томе водићемо и ову нову радњу строго солидно и трудићемо се да своје поштоване муштерије задовољимо јефтином ценом, пажљивом и брзом послугом, тачним и савесним обрачуном.

У Новом Саду у мају 1880.

С поштовањем

КЊИЖАРА ЛУКЕ ЈОЦИЋА И ДРУГА

у Новом Саду.

Одговори Администрације.

Г. М. Перенчевић, Петриња. Принослагу 1 ф. уписујемо за III ч. јер пре тога послао нам је г. Н. В. за Вас 1 ф. за II ч. Адресу смо исправили. Шаљемо по други пут бр. 5.

Г. Марку Петровићу пароху у Бранковини. По налогу Вашем шаљемо Вам лист од почетка о. г. непрекидно, али обећану предплату још нисмо примили. Изволите је послати књижари В. Валожића у Београду иначе морамо обуставити шаљање листа.

Г. Стеван Савић, у Врањуц. Ви сте већ једном платили за II ч. С тога уписујемо принослагу 1 ф. за III ч.

Читаоница Смедерево. Примили смо од Вас предплату од 1. Јануара до краја Јуна о. г.

ШКОЛСКЕ ТИСКАРИЈЕ

израђене према наредбама вис. шк. савета

1. Главни школски записник у тврдом повезу за 480 ученика	— — — —	3 ф. 20
то исто за 960 ученика	— — — —	5 ф. 50
” ” ” 1920	— — — —	9 ф. —
2. Школски дневник, 24 табака	— — — —	90
” ” ” 1 табак	— — — —	5
3. Белешке при држаном школ. испиту, табак	— — — —	3
4. Школске сведоџбе на финој хартији	— — — —	2
5. Изкази о стању школа:		
I. Број домова, душа и т. д. табак	— — — —	3
II. Школске куће, намештаји итд. ”	— — — —	3
III. Учитељи, катихете, управ. ”	— — — —	3
IV. О успеху у школи	— — — —	3
V. Школско имање, прихода и расхода табак	— — — —	3
VI. О радњи учит. и надзорника ”	— — — —	3

Штампарија А. Пајевића у Новоме Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фторник у $\frac{1}{2}$ сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у $\frac{1}{2}$ сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: понедедељником, четвртком, и суботом $\frac{1}{2}$ с. п. подне.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак $\frac{1}{2}$ сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој америкањској системи, сигурне од ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

